

"Dzīvības Dāvana"

Māc. Dons Ričmans

Mazi, vārgi, bezpalīdzīgi, juridiski neaizsargāti – tie ir mūsu bērni. Vienreizējs Dieva brīnums - jauna dzīvība - aizsākas brīdī, kad notiek olšūnas apaugļošanās. DNS 46 hromosomās satur pilnu ģenētisko informāciju par šī jaunā cilvēka dzimumu, acu krāsu, apavu izmēru, smadzeņu spējām un citām fiziskām īpatnībām.

Mazās būtnes šūnas strauji vairojas un grupējoties izveido dažādas ķermeņa daļas. Trīs vai četru nedēļu vecumā sāk pukstēt bērniņa sirds, izveidojas bērniņa galva un mugurkauls. Drīz kļūst pamanāmas rokas, kājas un pirksti. Sešu nedēļu vecam bērniņam iespējams konstatēt smadzeņu viļņus un drīz sākas arī pirmās mazuļa kustības. Septiņu nedēļu vecumā mazais cilvēciņš brīvi peld augļūdens apvalkā, lai gan māte nejutīs viņa kustības līdz aptuveni ceturtajam grūtniecības mēnesim. Desmitajā- vienpadsmitajā nedēļā visi bērniņa orgāni ir izveidojušies. Viņam ir acu plakstiņi, nadziņi, pat pirkstu nospiedumi un viņš pat ir spējīgs kaut ko satvert mazajā rociņā. No šī laika bērniņš tikai pieņemsies apmēros. Vecāki var vērot savu mazulīti ultrasonogrāfijas attēlos.

Cik brīnišķīgi ir sekot līdzī mazuļa attīstībai! Tas patiesi ir brīnumains Dieva darbs! Daudzi vecāki ar nepacietību gaida bērniņa piedzimšanu. Pat sarežģījumos viņi nezaudē uzticību Dievam un vēl jo dedzīgāk gaida bērniņu, kas jau iemājojis to sirdīs. Kristieši zina, ka cilvēka dzīvība ir dārgums un, ka bērniņi pelna mīlestību, cieņu un aizsardzību.

Kāpēc?

Kristieši visos laikos ir ticējuši, ka cilvēks ir radīts Dieva līdzībā. 1.Mozus 1:27 lasām: „Un Dievs radīja cilvēku pēc Sava tēla, pēc Dieva tēla Viņš to radīja, vīrieti un sievieti Viņš radīja.” Dievs rada cilvēku ieņemšanas brīdī. Ebreju vārds, kas apzīmē vēl nedzimušu bērnu, ir jeled (2.Mozus 21:22-27). Šis pats vārds tiek lietots, runājot par mazu bērnu, pusaudzi un pat jaunieci. Vēl nedzimušu bērnu un vecāku bērnu Raksti sauc vienā un tajā pašā vārdā. Ījaba 10:8- 12 Ījabs par sevi runā kā par personu, nevis bezpersonisku lietu, ko Dievs mātes klēpī ir veidojis. Psalmā 139:13- 16 teikts, ka Dievs veido cilvēku (Dāvidu) mātes klēpī. „Es Tev pateicos, ka esmu tik brīnišķīgi radīts, brīnišķīgi ir Tavi darbi, mana dvēsele to labi zina”. Arī te par vēl nedzimušo bērnu runā kā par personu, ko radījis Dievs, nevis lietu. Cilvēks ir brīnišķīgs Dieva roku darbs visās savas attīstības stadijās.

Jaunajā Derībā ārsts Lūka piemin Jāni Kristītāju, kurš atradās mātes miesās otrā grūtniecības trimestra beigās – lēca mātes klēpī. Vārds, kas apzīmē mazuli, ir brefos, un to lieto, runājot par vēl nedzimušu vai vecāku, piedzimušu bērnu (Lk 1:41- 44). Citiem vārdiem, vēl nedzimušais bērns ir maza cilveciska būtne, persona, kas pelna mīlestību, aizsardzību un cieņu.

Turpretim, kad bibliskā mācība netiek turēta cieņā vai tiek noraidīta, pretstatā kristīgajai ētikai balstītajai nostājai, dzīvība zaudē vērtību un lēmumu pieņemšanu nosaka ētika, kas balstās vienīgi uz izdevīgumu dotajā situācijā: ja tev nav izdevīgi laist pasaulē bērnu, vari viņu nogalēt.

Raksti nolād nevainīgas asins izliešanu. Piektais bauslis: „Tev nebūs nokaut!” attiecas uz vēl nedzimušajiem tikpat kā uz dzimušajiem. Kad jūdu tauta, atdarinādami pagānu kultus, piekopa bērnu upurēšanu, Dievs tos bargi nolādēja: „Saki Israēla bērniem: ikvienu no Israēla cilts un no svešiniekiem, kas mīt Israēla vidū, kas no sava dzimuma dod kādu Moloham, to būs nonāvet; zemes ļaudīm būs viņu nomētāt ar akmeņiem.” (3.Mozus 20:2- 3)

Pirmbaznīca aizsākās pagānu sabiedrības vidē, kurā dzīvībai nebija vērtības. Negribētus bērnus pameta un atstāja meža zvēriem saplosīšanai. Kristieši izprata un godāja cilvēka dzīvības svētumu: viņi šādus bērnus uzmeklēja un mīlestībā rūpējās par tiem. Baznīctēvi stingri iestājās pret abortiem. Barnabas vēstulē, kas rakstīta 2.gs., teikts: „Jums nebūs nogalināt bērnu abortā. Jums nebūs nogalināt to, kas jau radīts.” Didachē, 2.gs katehismā jaunatgrieztajiem, teikts: „Neslepkaivo bērnu abortā un nenogalinī jaunzimušu bērnu.” M.Lutera un Dž.Kalvina nostāja pret abortiem arī bija krasi negatīva. Dītrihs Bonhēfers, teologs, kas mira mocekļa nāvē nacistu režīma laikā, ir

apgalvojis, ka aborts „nav nekas cits kā slepkavība”.

Mums jāiestajas par mazajiem bērniem un viņu māmiņām. Daudzas, pat vairākums māšu nevēlas nogalināt savus mazuļus. Uz šo soli tās piespiež draugi, ģimenes locekļi, padomdevēji, jā, pat ārsti. Kāda māte teica: „Mana ģimene neatbalstītu manu lēmumu paturēt bērniņu. Mans draugs teica, ka nesniegs man nekādu emocionālu vai finansiālu atbalstu. Visi man nozīmīgie cilvēki ieteica abortēt (nogalināt) manu bērniņu.” Galu galā viņa padevās spiedienam un to nožēlo. Cita sieviete, kas šobrīd dzīvo vainas un kauna apziņā, stāsta: „Kolīdz man vēderā tika iedurta adata, es sāku sevi ienīst. Gribējās kliegt: „Lūdzu, nedariet man to!” Gribējās bēgt, ko kājas nes, tālāk no turienes. Es jutu, kā mans bērniņš nevaldāmi mētājās, kamēr to līdz nāvei smacēja, indēja un dedzināja. Atceros, ka runāju uz savu bērnu, stāstīju, ka negribu to visu, ka gribu lai viņš dzīvotu, ka mammīte viņu mīl, ka man tik žēl, ka viss tā notiek. Atceros viņa pēdējo spērienu. Vairāk spēka viņam nebija atlicis, ko cīnīties...”

Kad māte sāk aptvert, ka ir nogalinājusi savu bērnu, viņu pārņem nepanesama vainas, sāpju un kauna sajūta. Pie kā griezties? Izdarīto postu vairs neizlabot! Ir tikai viens ceļš. Jēzus sacīja: „Laidiet bērniņus pie manis, jo tādiem pieder Debesu valstība.” Un viņš tos ņēma uz rokām, uzlika rokas un tos svētīja. Tagad Viņš aicina visus uz sastapšanos Krusta pakājē. Jēzus cieta un gāja nāvē, uzņemdamies uz Sevis visus mūsu grēkus. Viņš uzņemsies arī aborta un slepkavības grēku, jo „Kristus asinis šķīsta mūs no visiem grēkiem” (1.Jņ. 1:7) un „Viņš, kurš grēku nepazīna, mūsu labā kļūva par grēku, lai mēs Viņā kļūtu Dieva taisnība”. (2.Kor. 5:21).

Pateicība Dievam par skaistumu, kas atklājas vēl nedzimušos un jau dzimušos bērnos! Pateicība par Dieva vārdu, kas māca, ka esam radīti pēc Viņa tēla un līdzības un atpirkti par Jēzus dzīvības un asins dārgo cenu! Pateicība Dievam par krustu, kurā grēks var tikt pienaglots, bet mēs – darīti brīvi mīlēt mazos nedzimušos un jau dzimušos bērnus, kā to darīja mūsu Kungs.

Kļūsim aizstāvji vēl nedzimušajiem bērniem – savējiem un citu. Viņi ir atkarīgi no mums. Lūgšim par mātēm un meklēsim veidus, kā viņas aizsniegt mīlestībā, iedrošināt un palīdzēt – jo īpaši tām, kuras ir vientuļas vai piedzīvo sarežģītumus grūtniecībā. Rīkosimies, liekot lietā mūsu ietekmi, un veicināsim valdības lēmumus, kas cienītu un aizsargātu gaidāmo bērnu dzīvības.

Salamana Pamācībās 24:11 teikts: „Glāb tos, kurus nevainīgus taisās nonāvēt, un neatraujies no tiem, kurus paredz nomākt un nožņaut.” M.Luters ir teicis: „Ja es sludinu visskaļākajā balsī un skaidrākajā izklāstā visu Dieva patiesību, atskaitot tieši to patiesības daļu, kurai tajā brīdī uzbrūk velns un pasaule, es nesludinu Kristu. Jo karavīra uzticība pierādās tur, kur trako kauja; būt nelokāmam citās frontes līnijās ir tikai atkāpšanās un negods, ja viņš izvairās no galvenās kaujas.”

Lai Dievs svētī mūsu tautu, svētījot un sargājot mūsu bērnus!

Materiāls sagatavots ar Lutherans For Life (ASV) atļauju. Pārpublicējot atsauce obligāta.